Opłacono gotówką.

Nr. 1. 1934.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote**. — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy**.
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

Katowice, sobota, dnia 6. stycznia 1934 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

Wojewoda Śląski
Nr. R. P. 92/142.

Obwieszczenie.

Państwowa Fabryka Związków Azotowych w Chorzowie wniosła prośbę o nadanie jej po myśli § 46 i nast. ustawy wodnej z dnia 7. IV. 1913 r. (Zb. U. str. 53) prawa doprowadzania wód opadowych oraz nadmiaru wód przemysłowych po gruntownem oczyszczeniu w łącznej ilości 1 m³/sek. do rowu Michałkowickiego / zlewnia Brynicy, Przemszy, Wisły.

Projekt techniczny i wyjaśnienia, dotyczące wyżej wymienionego przedsiębiorstwa będą wyłożone do publicznego wglądu w Starostwie w Katowicach przez 2 tygodnie, począwszy od poniedziałku, dnia 8 stycznia 1934 r. do poniedziałku, dnia 22 stycznia 1934 r. w godzinach urzędowych.

W wyżej zakreślonym terminie należy pisemnie w podwójnem wygotowaniu, albo protokolarnie zgłosić w wymienionym wyżej Urzędzie zarzuty przeciw zamierzonemu przedsiębiorstwu, oraz żądanie w przedmiocie wzniesienia i utrzymania urządzeń i wypłaty odskodowań, jakoteż wnosić inne podania o udzielenie pozwolenia na użytkowanie wody, przez które mogłoby ulec ograniczeniom użytkowanie, zamierzone przez wnioskodawcę, wraz z podkładkami technicznemi, przepisanemi w nr. 2 — 5 III. rozporządzenia wykonawczego do powołanej wyżej ustawy wodnej.

Ci, którzy we wskazanym terminie nie wniosą przeciw udzieleniu pozwolenia żadnych sprzeciwów tracą do nich prawo i będą mogli z powodu szkodliwego działania wykonywania powyższego prawa podnosić tylko pretensje przewidziane w § 82 powołanej wyżej ustawy wodnej.

Również nie będą rozpatrywane w niniejszem postępowaniu podania o udzielenie pozwolenia, wniesione po upływie powyższego terminu.

Celem ustnego rozpatrywania wniesionych w zakreślonym czasokresie zarzutów i roszczeń zostanie oznaczony w swoim czasie osobny termin.

W imieniu Śląskiej Rady Wojewódzkiej
Przewodniczący:
w z.
Dr. Saloni
Wicewojewoda.

Starostwo Katowickie
L. dz. G. 31/1

Ogłoszono
Katowice, 4. I. 1934 r.
Za Starostę:
(—) Mgr. Jaworski
(Referendarz)

USTAWA
z dnia 12 grudnia 1933 r.
o przepisach porządkowych na drogach publicznych w Województwie Śląskiem.

I. Przepisy ogólne.

Art. 1.

Używanie dróg publicznych dozwolone jest przy zachowaniu przepisów niniejszej ustawy oraz rozporządzeń, wydanych na jej podstawie.

Art. 2.

Ochrona i utrzymanie dróg publicznych należy do właściwych zarządów drogowych, ustanowionych na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 stycznia 1933 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Województwie Śląskiem (Dz. U. Śl. nr. 3, poz. 3).

Art. 3.

Szczegółowe rozporządzenia o używaniu, ochronie i utrzymaniu dróg publicznych, wydawać będzie

na podstawie niniejszej ustawy Wojewoda Śląski w porozumieniu z Śląską Radą Wojewódzką, jeżeli ustawa niniejsza nie stanowi inaczej. Rozporządzenia te powinny być w miarę możności i potrzeby podawane do publicznej wiadomości przez ogłoszenie na tablicach, umieszczonych przy drogach i mostach oraz przez ogłoszenia, wywieszone w urzędach gminnych i rozpowszechniane w sposób, używany w danej miejscowości.

II. Przepisy, dotyczące używania i ochrony dróg.

Art. 4.

(1) Drogi publiczne przeznaczone są dla ruchu pieszego ludzi i zwierząt oraz dla ruchu kołowego o pociągu mechanicznym lub siły żywej.

(2) Ruchu na drogach publicznych nie wolno tamować lub utrudniać, z wyjątkiem przypadków prawem przewidzianych.

(3) Spowodowanie z rozmysłu, z braku ostrożności lub niedbalstwa przeszkody lub utrudnienia w ruchu na drodze publicznej stanowi przekroczenie niniejszej ustawy. Do przeszkód w ruchu zalicza się nie tylko bezpośrednie tamowanie ruchu na drodze publicznej, ale także wykonywanie czynności obok drogi lub umieszczenie obok drogi przedmiotów, które w jakikolwiek sposób utrudniać mogą ruch na drogach.

Art. 5.

(1) Szczegółowe przepisy (art. 3) uregulują:

1) zakazy niszczenia i zanieczyszczania dróg i ich przynależności,
2) zakazy tratowania i wypasania skarp, nasypów i rowów,
3) zakazy tamowania ruchu.

(2) Ponadto przepisy te unormują:

1) szerokość i ciężar ładunków oraz szerokość obręczy wozów ciężarowych.
2) używanie hamulców przy wozach,
3) ochronę mostów,
4) znaki drogowe i znaki ostrzegawcze,
5) ruch na drogach i mostach pojazdów wszelkiego rodzaju, warunki techniczne pojazdów mechanicznych i prowadzenie pojazdów mechanicznych, pędzenie zwierząt,
6) międzynarodowy ruch pojazdów mechanicznych na podstawie zawartych w tej mierze przez Państwo Polskie umów międzynarodowych i stosownie do przepisów wydanych w celu wykonania tych umów przez państwowe władze naczelne,
7) utrzymywanie zajazdów, urządzanie i utrzymywanie rogatek i skrzyżowań dróg,
8) przewóz materjałów wybuchowych łatwopalnych itp.,
9) sadzenie drzew przydrożnych.

Art. 6.

Każdy pojazd podczas jazdy na drodze publicznej, jeżeli szczególne okoliczności nie zmuszają do wyjątku, powinien trzymać się prawej strony drogi. Szczegółowe przepisy co do wymijania i wyprzedzania na drogach publicznych wydane będą w drodze rozporządzenia.

Art. 7.

Przepisy, dotyczące skrzyżowania dróg z kolejami żelaznemi, wydane przez Ministra Komunikacji, będą obowiązywać również na obszarze Województwa Śląskiego.

Art. 8.

(1) Zarządom telegrafów i telefonów służy prawo prowadzenia wzdłuż dróg publicznych przewodów napowietrznych lub podziemnych bez żadnej za to zapłaty.

(2) Przeprowadzenie tych przewodów ma być wykonywane w porozumieniu z zarządami drogowemi i według ich wskazówek, do których zarządy telegrafów i telefonów mają się stosować.

Art. 9.

(1) Wojewoda Śląski po wysłuchaniu opinji zarządów drogowych ustali sposób użycia pasa drogowego do przeprowadzenia kolei, tramwajów, przewodów elektrycznych, wodociągów, gazociągów-urządzeń odwadniających itp.

(2) Warunki użycia dróg na powyższe cele powinny przedewszystkiem mieć na względzie bezpieczeństwo publiczne i swobodę ruchu na drodze.

(3) Przedsiębiorstwa, dla których urządzenia, wymienione w ustępie 1, są wykonywane, będą obowiązane do uskutecznienia na swój koszt robót, potrzebnych dla zabezpieczenia trwałości drogi i bezpieczeństwa ruchu oraz do utrzymania wykonanych w tym celu urządzeń. Za używanie drogi może być oznaczona opłata na rzecz właściwego zarządu drogowego na zasadzie porozumienia się przedsiębiorstwa z tym zarządem, o ile skutkiem używania drogi dla urządzeń wyżej wymienionych wzrosną koszty utrzymania drogi. Opłata ta nie może przewyższać wysokości wzrostu kosztów utrzymania drogi. W razie braku porozumienia wysokość opłaty oznacza Śląska Rada Wojewódzka.

(4) Zakładanie urządzeń, o których mowa w niniejszym artykule, poza granicami uprawnień, wynikających z koncesyj i zezwoleń właściwych władz nie pociąga za sobą żadnych stałych służebności, przedawnień lub jakichkolwiek obciążeń dróg publicznych. W razie uchylania się przedsiębiorstw od obowiązków, nałożonych na nie z tytułu niniejszego artykułu, mogą one być zmuszone do wykonania tych zobowiązań w trybie egzekucji administracyjnej względnie właściwy zarząd drogowy może wykonać potrzebne roboty na koszt odnośnego przedsiębiorstwa.

III. Przepisy, dotyczące utrzymania dróg.

Art. 10.

Na odcinkach dróg publicznych, o twardej nawierzchni, przechodzących przez miasta, miasteczka, osady i wsie o zwartem zabudowaniu, gminy są obowiązane do oczyszczania tych dróg z kurzu, błota, śniegu itp. i usuwania zgarniętego materjału, przyczem mogą obowiązek ten nałożyć na właścicieli przyległych nieruchomości w całości lub części.

Art. 11.

(1) O ile szerokość korony istniejącej drogi państwowej, wojewódzkiej, lub powiatowej nie pozwala na składanie na niej ziemi, błota, kurzu, lub śniegu, zgarniętego z drogi, na zasadzenie drzew przydrożnych i ustawianie słupów dla przewodów elektrycznych lub telefonicznych, właściciele gruntów przyległych do dróg są obowiązani pozostawić w tym celu wolne od uprawy pasy gruntu szerok. 75 centymetrów, mierząc od zewnętrznego brzegu rowu lub stopy nasypu. O potrzebie rozszerzenia istniejącego pasa gruntu do 75 cm wzdłuż dróg

państwowych, wojewódzkich lub powiatowych orzeka Śląska Rada Wojewódzka.

(2) Wydział Powiatowy może zobowiązać właścicieli gruntów przydrożnych do pozostawienia wolnego od uprawy pasa gruntu w wymiarze, podanym w ustępie 1 i przy drogach gminnych.

(3) Posiadacz pasa przydrożnego jest obowiązany zezwolić na bezpłatne składanie na nim ziemi, błota, kurzu lub śniegu, zgarniętego z drogi, na ustawienie słupów dla przewodów elektrycznych oraz z zastrzeżeniem postanowienia ust 5 na sadzenie drzew na pasie przydrożnym.

(4) Posiadacze przydrożnych gruntów obowiązani są zezwolić na rozrzucanie ziemi, błota i kurzu, złożonego na pasie przydrożnym, po przyległych polach uprawnych lub łąkach w czasie, kiedy to rozrzucanie nie będzie szkodziło zasiewom, trawom itp.

(5) Na wniosek zainteresowanych orzeknie Wydział Powiatowy odnośne do dróg gminnych, a Śląska Rada Wojewódzka odnośnie do innych dróg o obowiązku odszkodowania właścicieli pasów przydrożnych w razie obsadzenia tych pasów drzewami. Przepis ustępu 2, art. 12 ma odpowiednie zastosowanie.

Art. 12.

(1) Gdy droga publiczna przecina las, jego właściciel, jeżeli osuszenie drogi, bezpieczeństwo ruchu, zabezpieczenie przeciwko tworzeniu się zasp śnieżnych tego wymagają, może być zobowiązany na podstawie dobrowolnej umowy, a w braku zgody na podstawie orzeczenia Śląskiej Rady Wojewódzkiej odnośnie do dróg państwowych, wojewódzkich i powiatowych lub wydziału powiatowego odnośnie do dróg gminnych do utrzymywania po obu stronach drogi pasa ziemi wolnego od drzew i krzaków określonej w każdym wypadku szerokości za jednorazowem odszkodowaniem.

(2) Kto się nie zadowoli orzeczeniem władzy administracyjnej w sprawie wysokości odszkodowania, temu służy prawo zwrócenia się od sądu powszechnego w terminie 30 dni, co nie wstrzymuje wykonania orzeczenia administracyjnego, jeżeli odszkodowanie zostanie złożone do depozytu sądowego.

Art. 13.

Podczas naprawy dróg publicznych i mostów zarząd drogowy, wykonujący te roboty powinien zostawić dla ruchu wolną przestrzeń, potrzebną przynajmniej dla jednego pojazdu, a jeżeli to jest niemożliwe, urządzić prowizoryczny objazd.

Art. 14.

(1) Właściciele gruntów, przylegających do drogi publicznej, obowiązani są zezwolić na urządzenie czasowego przejazdu przez ich grunty, o ile zarząd drogowy uzna to za konieczne z powodu wydarzeń, sprowadzających przerwę w komunikacji jak np. z powodu przełomów nawierzchni drogi, wielkich zasp śnieżnych, usuwisk, zniesienia mostów lub grobli drogowych lub też z powodu przebudowy lub naprawy drogi.

(2) Za szkody wyrządzone właściciel będzie odpowiednio wynagrodzony przez zarząd drogi na podstawie dobrowolnej umowy lub w braku tejże na mocy orzeczenia władz administracyjnych, wskazanych w ustępie 1 art. 12.

(3) Zainteresowanym służy prawo zwrócenia się do sądu powszechnego co do ustalenia wysokości odszkodowania, przyczem mają zastosowanie postanowienia ustępu 2 art. 12.

Art. 15.

(1) W polach i miejscowościach otwartych zabrania się stawiać budynki, studnie i ogrodzenia murowane w odległości do trzech i pół metrów od zewnętrznego brzegu rowu lub stopy nasypu drogowego, dróg państwowych, wojewódzkich, powiatowych i gminnych.

(2) Odległość wszelkich ogrodzeń od zewnętrznego brzegu rowu lub stopy nasypu drogowego wynosić ma przynajmniej 75 centymetrów.

(3) Przepisy ustępów 1 i 2 nie odnoszą się do odcinków dróg w miastach lub osiedlach, które posiadają zatwierdzone na zasadzie przepisów obowiązujących linje regulacyjne.

(4) Zakłady i fabryki, mogące zagrażać bezpieczeństwu ruchu na drogach publicznych jak: kuźnie piece cegielniane i wapienne, wiatraki, szyby górnicze, zbiorniki materjałów łatwopalnych oraz kopalnie gliny, piasku, żwiru, torfu, kamieniołomy itp. urządzenia powinny być umieszczone względnie urządzone w odległości 5—40 metrów od zewnętrzego brzegu lub stopy nasypu stosownie do przepisów szczegółowych, które będą wydane w drodze rozporządzenia.

(5) Przepisy ustępów 1, 2 i 4 nie dotyczą istniejących budynków, zakładów i fabryk, jednak ich przebudowa musi odpowiadać tym przepisom.

Art. 16.

(1) W miejscach przecięcia się drogi publicznej z inną drogą publiczną lub prywatną na rowie przydrożnym ma być zbudowany, jeżeli zachodzi potrzeba podług przepisów lub wskazówek zarządu drogi most lub przepust, którego budowa i utrzymanie obciąża zarządy dróg publicznych względnie właściciela dróg prywatnych, łączących się z daną drogą publiczną. To samo tyczy się dojazdów i dostępów do zabudowań i gruntów. Budujący lub utrzymujący drogę gruntową, która wychodzi na drogę publiczną, obowiązany jest na żądanie zarządu drogi publicznej własnym kosztem wybrukować lub wysypać tłuczniem lub żwirem drogę gruntową na długości do 25 metrów, licząc od brzegu jezdni drogi publicznej.

(2) Przepis ustępu 1 nie narusza istniejących umów, regulujących obowiązek budowy i utrzymania mostów i przepustów w miejscu przecięcia się drogi publicznej z innemi drogami publicznemi lub prywatnemi.

Art. 17.

(1) W drodze rozporządzenia wydane będą przepisy regulujące odprowadzenie wód ze sztucznych ścieków do rowów przydrożnych oraz odwadnianie dróg.

(2) Przy budowie lub przebudowie młynów, jazów, stawów, zbiorników, mostów i innych budowli wodnych, zmieniających warunki przepływu wód pod mostami na drogach publicznych, mają być przy wydawaniu odnośnych zezwoleń uwzględnione żądania zarządów drogowych.

Art. 18.

(1) Wzdłuż wszystkich dróg publicznych, państwowych, wojewódzkich, powiatowych i gminnych, wszędzie, gdzie tylko warunki miejscowe na to pozwalają, należy posadzić i utrzymywać rzędy drzew, o ile można owocowych lub żywopłoty.

(2) Sadzenie, utrzymywanie i użytkowanie drzew przydróżnych należy do zarządów drogowych.

(3) W razie zaniedbania powyższego obowiązku przez zarządy drogowe, Wojewoda Śląski może zarządzić obsadzenie dróg drzewami na koszt obowiązanych do utrzymania odnośnych dróg.

(4) Zarządy drogowe mają sadzić drzewa bądź na koronie drogi bądź za rowami na pasach gruntu, stanowiących własność drogi, lub pozostawionych przez właścicieli przydrożnych gruntów wolnemi od uprawy w myśl art. 11 niniejszej ustawy.

(5) Postanowienie niniejszego artykułu nie zmienia stosunków prawnych jakie zachodzą co do drzew już istniejących za rowami aż do czasu usunięcia tych drzew.

IV. Przepisy karne.

Art. 19.

Czuwanie nad przestrzeganiem przepisów porządkowych na drogach publicznych jest obowiązkiem zaprzysiężonej służby drogowej, organów policji Województwa Śląskiego i urzędów gminnych.

Art. 20.

Służba drogowa, uprawniona do wykonywania nadzoru nad przestrzeganiem przepisów niniejszej ustawy, przy wykonywaniu swoich obowiązków powinna nosić przepisane oznaki służbowe i posiadać odpowiednie legitymacje, wydane przez właściwe zarządy drogowe.

Art. 21.

(1) Winny naruszenia przepisów niniejszej ustawy, oraz przepisów wydanych na jej podstawie, ulega — o ile dane przekroczenie nie podlega surowszemu przepisowi karnemu — karze grzywny do tysiąca złotych lub aresztu do sześciu tygodni, albo obu tym karom łącznie.

(2) Jeżeli czyn przestępny polega na uszkodzeniu dobra publicznego, należy wymierzyć grzywnę nie niższą od dwukrotnej wysokości wyrządzonej szkody, jednak nie ponad miarę, określoną w ustępie 1.

(3) Podżeganie, pomoc, tudzież usiłowania są karalne.

(4) Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny karę zastępczego aresztu według swego uznania, jednak nie ponad cztery tygodnie

Art. 22.

(1) Właściciel, dzierżawca lub zarządzający pojazdem mechanicznym, który nie będzie mógł podać władzy administracyjnej kto w oznaczonym czasie kierował pojazdem mechanicznym, pozostającym w jego władaniu, o ile nie wykaże, że pojazdu użyła osoba mu nieznana wbrew jego wiedzy i woli, czemu mimo należytej staranności nie mógł zapobiec, będzie karany grzywną do pięciuset złotych.

(2) Na zasadach powyższych będzie karana osoba, któryj właściciel, dzierżawca lub zarządzający pojazdem mechanicznym zleci lub pozostawi kierowanie pojazdem. Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu, na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny, karę zastępczego aresztu według uznania, jednak nie ponad dwa tygodnie.

Art. 23.

Do orzekania o przestępstwach, przewidzianych w niniejszej ustawie, powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 24.

Grzywny oraz koszty przywrócenia drogi do pierwotnego stanu wpływają do właściwego zarządu drogowego w zależności od tego, na jakiej kategorji dróg przekroczenie miało miejsce.

Art. 25.

O ile przepisy powszechnej ustawy cywilnej nie przewidują takiej majątkowej odpowiedzialności za szkody, wyrządzone na drogach publicznych, odpowiadają majątkowo rodzice za dzieci niepełnoletnie z nimi mieszkające, służbodawcy oraz właściciele pojazdów i zwierząt za służbę niżej lat czternastu. Współwłaściciele odpowiadają solidarnie.

V. Przepisy końcowe.

Art. 26.

(1) Na obszarze cieszyńskiej części Województwa Śląskiego prawa i obowiązki wydziałów powiatowych, określone w niniejszej ustawie, należą do wydziałów dróg powiatowych.

(2) Orzeczenia władz administracyjnych, wydane w myśl ustępu 2 art. 14 niniejszej ustawy są ostateczne,

Art. 27.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Wojewodzie Śląskiemu i Śląskiej Radzie Wojewódzkiej.

Art. 28.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia jej ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie ustawy i rozporządzenia, obowiązujące dotychczas na terenie Województwa Śląskiego w przedmiocie przepisów porządkowych o używaniu, ochronie i utrzymaniu dróg.

Marszałek:

(—) Wolny.

(Przedruk z Dz. U. Śl. nr. 28. z dnia 15. grudnia 1933 r.

Wydział Powiatowy
Katowice

L.: O. XVIII. 4c/27/33.

Neliszerowi Janowi, oglądaczowi mięsa w Janowie-Giszowcu — przyznano za stwierdzenie trychin nagrodę w wysokości 30,00 zł.

Katowice, dnia 27 grudnia 1933 r.

Przewodniczący

(—) Dr. Seidler

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8